Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 9ης Ιανουαρίου 2025 *

«Προδικαστική παραπομπή – Δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις – Οδηγία 2014/41/ΕΕ – Ευρωπαϊκή εντολή έρευνας σε ποινικές υποθέσεις – Καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής – Έννοια του "ερευνητικού μέτρου" – Επίδοση διάταξης περί απαγγελίας κατηγορίας συνοδευόμενης από ένταλμα προσωρινής κράτησης και διαταγή για την κατάθεση εγγύησης – Εξέταση του κατηγορουμένου»

Στην υπόθεση C-583/23 [Delda] [i],

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Cour de cassation (Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο, Γαλλία) με απόφαση της 19ης Σεπτεμβρίου 2023, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 22 Σεπτεμβρίου 2023, στο πλαίσιο της διαδικασίας αναγνώρισης και εκτέλεσης ευρωπαϊκής εντολής έρευνας σχετικά με την

AK,

παρισταμένου του:

Ministère public,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους K. Λυκούργο (εισηγητή), πρόεδρο του τρίτου τμήματος, προεδρεύοντα του τέταρτου τμήματος, S. Rodin και O. Spineanu-Matei, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: A. M. Collins

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– η AK, εκπροσωπούμενη από την I. Zribi, avocate,

– η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον R. Bénard, την B. Dourthe και τον B. Fodda,

– η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την M. K. Bulterman και τον J. M. Hoogveld,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

[i] Η ονομασία που έχει δοθεί στην παρούσα υπόθεση είναι πλασματική. Δεν αντιστοιχεί στο πραγματικό όνομα κανενός διαδίκου.

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από την F. Blanc, τον H. Leupold και την J. Vondung,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 4ης Οκτωβρίου 2024,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία των άρθρων 1 και 3 της οδηγίας 2014/41/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 3ης Απριλίου 2014, περί της ευρωπαϊκής εντολής έρευνας σε ποινικές υποθέσεις (ΕΕ 2014, L 130, σ. 1).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο αίτησης για την εκτέλεση, στη Γαλλία, ευρωπαϊκής εντολής έρευνας εκδοθείσας από τις ισπανικές δικαστικές αρχές σχετικά με την AK.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Η σύμβαση της 29ης Μαΐου 2000

3 Το άρθρο 5 της σύμβασης που καταρτίστηκε από το Συμβούλιο βάσει του άρθρου 34 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, για την αμοιβαία δικαστική συνδρομή επί ποινικών υποθέσεων μεταξύ των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2000, C 197, σ. 3, στο εξής: σύμβαση της 29ης Μαΐου 2000), το οποίο φέρει τον τίτλο «Αποστολή και επίδοση διαδικαστικών εγγράφων», ορίζει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Κάθε κράτος μέλος επιδίδει τα διαδικαστικά έγγραφα τα οποία προορίζονται για πρόσωπα ευρισκόμενα στο έδαφος άλλου κράτους μέλους, απευθείας μέσω ταχυδρομείου.»

Η οδηγία 2014/41

4 Η αιτιολογική σκέψη 25 της οδηγίας 2014/41 αναφέρει τα εξής:

«Η παρούσα οδηγία θεσπίζει κανόνες για την εκτέλεση ενός ερευνητικού μέτρου σε όλα τα στάδια της ποινικής διαδικασίας, περιλαμβανομένης της δίκης, εφόσον είναι αναγκαίο με συμμετοχή του ενδιαφερόμενου, προς το σκοπό της συλλογής αποδείξεων. Μπορεί λόγου χάριν να εκδοθεί ΕΕΕ για την προσωρινή μεταγωγή του προσώπου στο κράτος έκδοσης ή για τη διενέργεια εξέτασης με εικονοτηλεδιάσκεψη. Ωστόσο, όταν το πρόσωπο πρόκειται να μεταχθεί σε άλλο κράτος μέλος για τους σκοπούς της ποινικής δίωξης, μεταξύ δε άλλων να προσαχθεί ενώπιον δικαστηρίου για τη διεξαγωγή της δίκης, θα πρέπει να εκδίδεται ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης σύμφωνα με την απόφαση-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου[, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών (ΕΕ 2002, L 190, σ. 1)].»

5 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής προβλέπει τα εξής:

«Η Ευρωπαϊκή Εντολή Έρευνας (ΕΕΕ) είναι δικαστική απόφαση την οποία εκδίδει ή επικυρώνει δικαστική αρχή κράτους μέλους (“κράτος έκδοσης”) με σκοπό την εκτέλεση ενός ή περισσότερων συγκεκριμένων ερευνητικών μέτρων σε άλλο κράτος μέλος (“κράτος εκτέλεσης”) για τη λήψη αποδεικτικών στοιχείων βάσει της παρούσας οδηγίας.

Η ΕΕΕ μπορεί επίσης να εκδίδεται για την λήψη αποδεικτικών στοιχείων ευρισκομένων ήδη στην κατοχή των αρμόδιων αρχών του κράτους εκτέλεσης.»

6 Το άρθρο 3 της εν λόγω οδηγίας ορίζει τα εξής:

«Η ΕΕΕ καλύπτει κάθε ερευνητικό μέτρο, εκτός από τη σύσταση κοινής ομάδας έρευνας και τη συγκέντρωση αποδεικτικών στοιχείων στο πλαίσιο κοινής ομάδας έρευνας κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 13 της σύμβασης [της 29ης Μαΐου 2000] και στην απόφαση-πλαίσιο 2002/465/ΔΕΥ του Συμβουλίου[, της 13ης Ιουνίου 2002, σχετικά με τις κοινές ομάδες έρευνας (ΕΕ 2002, L 162, σ. 1)], πλην των περιπτώσεων εφαρμογής του άρθρου 13 παράγραφος 8 της σύμβασης [αυτής] και του άρθρου 1 παράγραφος 8 της απόφασης-πλαισίου.»

7 Το άρθρο 9 της οδηγίας 2014/41 προβλέπει τα εξής:

«1. Η αρχή εκτέλεσης αναγνωρίζει άνευ ετέρου ΕΕΕ διαβιβασθείσα κατά την παρούσα οδηγία και μεριμνά για την εκτέλεσή της κατά τον ίδιο τρόπο και διαδικασία ως εάν επρόκειτο για ερευνητικό μέτρο διαταχθέν από αρχή του κράτους εκτέλεσης εκτός αν η αρχή αυτή αποφασίζει να επικαλεσθεί ένα εκ των λόγων μη αναγνώρισης ή μη εκτέλεσης ή ένα εκ των λόγων αναβολής κατά την παρούσα οδηγία.

2. Η αρχή εκτέλεσης τηρεί τις διατυπώσεις και τις διαδικασίες που έχει ορίσει ρητώς η αρχή έκδοσης, εκτός εάν προβλέπεται άλλως στην παρούσα οδηγία και υπό την προϋπόθεση ότι οι εν λόγω διατυπώσεις και διαδικασίες δεν είναι αντίθετες προς τις θεμελιώδεις αρχές του δικαίου του κράτους εκτέλεσης.

[…]

6. Οι αρχές έκδοσης και εκτέλεσης μπορούν να συνεννοούνται με οποιοδήποτε μέσο κρίνουν πρόσφορο για να διευκολύνουν την αποτελεσματική εφαρμογή του παρόντος άρθρου.»

8 Το άρθρο 10 της οδηγίας αυτής ορίζει στις παραγράφους 1 και 2 τα εξής:

«1. Η αρχή εκτέλεσης χρησιμοποιεί κατά το δυνατόν ερευνητικό μέτρο άλλο από το προβλεπόμενο στην ΕΕΕ όταν:

α) το ερευνητικό μέτρο που αναφέρεται στην ΕΕΕ δεν υφίσταται στη νομοθεσία του κράτους εκτέλεσης, ή

β) το ερευνητικό μέτρο που αναφέρεται στην ΕΕΕ δεν θα ήταν διαθέσιμο σε παρόμοια εγχώρια υπόθεση.

2. Με την επιφύλαξη του άρθρου 11, η παράγραφος 1 δεν ισχύει για τα ακόλουθα ερευνητικά μέτρα, τα οποία πρέπει πάντοτε να είναι διαθέσιμα στο πλαίσιο του εθνικού δικαίου του κράτους εκτέλεσης:

[…]

γ) εξέταση μάρτυρα, [εμπειρογνώμονα,] θύματος, υπόπτου [ή κατηγορουμένου] ή τρίτου [προσώπου] στο έδαφος του κράτους εκτέλεσης·

[…]».

9 Το άρθρο 13 της εν λόγω οδηγίας έχει ως εξής:

«1. Ως αποτέλεσμα της εκτέλεσης της ΕΕΕ η αρχή εκτέλεσης διαβιβάζει χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση στο κράτος έκδοσης τα αποδεικτικά στοιχεία που συγκέντρωσε ή που βρίσκονται ήδη στην κατοχή των αρμόδιων αρχών του κράτους εκτέλεσης.

Εφόσον ζητείται στην ΕΕΕ και ει δυνατόν βάσει εθνικού νόμου του κράτους εκτέλεσης, τα αποδεικτικά στοιχεία διαβιβάζονται απευθείας στις αρμόδιες αρχές του κράτους έκδοσης που συντρέχουν στην εκτέλεση της ΕΕΕ σύμφωνα με το άρθρο 9 παράγραφος 4.

[…]

4. Όταν τα σχετικά αντικείμενα, έγγραφα ή δεδομένα είναι ήδη χρήσιμα για άλλη διαδικασία, η αρχή εκτέλεσης, κατόπιν ρητής αιτήσεως και έπειτα από διαβουλεύσεις με την αρχή έκδοσης, μπορεί να διαβιβάσει προσωρινά τα αποδεικτικά στοιχεία υπό τον όρο ότι θα επιστραφούν στο κράτος εκτέλεσης μόλις παύσουν να είναι απαραίτητα στο κράτος έκδοσης ή σε οποιαδήποτε άλλη χρονική στιγμή/ευκαιρία που θα συμφωνηθεί μεταξύ των αρμοδίων αρχών.»

10 Το άρθρο 15, παράγραφος 1, της ίδιας οδηγίας προβλέπει τα εξής:

«Η αναγνώριση ή η εκτέλεση της ΕΕΕ μπορεί να αναβληθεί στο κράτος εκτέλεσης εφόσον:

[…]

β) τα σχετικά αντικείμενα, έγγραφα ή δεδομένα χρησιμοποιούνται ήδη στο πλαίσιο άλλης διαδικασίας, μέχρις ότου αυτά να μην είναι πλέον απαραίτητα προς τούτο.»

11 Το άρθρο 22, παράγραφος 1, της οδηγίας 2014/41 έχει ως εξής:

«Είναι δυνατή η έκδοση ΕΕΕ για την προσωρινή μεταγωγή προσώπου που κρατείται στο κράτος εκτέλεσης με σκοπό την εκτέλεση ερευνητικού μέτρου με το οποίο επιδιώκεται η συλλογή αποδεικτικών στοιχείων για την οποία απαιτείται η παρουσία του στο έδαφος του κράτους έκδοσης. Η εφαρμογή της παρούσας παραγράφου τελεί υπό τον όρο της επιστροφής του εν λόγω προσώπου εντός της προθεσμίας που ορίζει το κράτος εκτέλεσης.»

12 Το άρθρο 23, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής έχει ως εξής:

«Είναι δυνατή η έκδοση ΕΕΕ για την προσωρινή μεταγωγή προσώπου που κρατείται στο κράτος έκδοσης με σκοπό την εκτέλεση ερευνητικού μέτρου με το οποίο επιδιώκεται η συλλογή αποδείξεων για την οποία απαιτείται η παρουσία του στο έδαφος του κράτους εκτέλεσης.»

13 Κατά το άρθρο 24, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας:

«Εάν πρόσωπο το οποίο βρίσκεται στο έδαφος του κράτους εκτέλεσης πρέπει να εξεταστεί ως μάρτυρας ή πραγματογνώμονας από τις αρμόδιες αρχές του κράτους έκδοσης, η αρχή έκδοσης μπορεί να εκδώσει ΕΕΕ για την εξέταση του μάρτυρα ή του πραγματογνώμονα με εικονοτηλεδιάσκεψη ή άλλου είδους οπτικοακουστική μετάδοση, όπως προβλέπεται στις παραγράφους 5 έως 7.

Εκδίδεται επίσης από την εκδίδουσα αρχή μια ΕΕΕ για την εξέταση υπόπτου ή κατηγορουμένου με εικονοτηλεδιάσκεψη ή με άλλου είδους οπτικοακουστική μετάδοση.»

14 Το έντυπο της ευρωπαϊκής εντολής έρευνας, το οποίο περιλαμβάνεται στο παράρτημα Α της ίδιας οδηγίας, περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, μια ενότητα με τίτλο «Ερευνητικό μέτρο ή μέτρα προς εκτέλεση», στην οποία περιλαμβάνονται διάφορα τετραγωνίδια επιλογής, μεταξύ των οποίων το τετραγωνίδιο «Εξέταση υπόπτου ή κατηγορουμένου», καθώς και μια ενότητα με τίτλο «Λόγοι έκδοσης της ΕΕΕ», στην οποία η δικαστική αρχή του κράτους έκδοσης καλείται να εκθέσει τους λόγους για τους οποίους εκδίδεται τέτοια εντολή.

Το γαλλικό δίκαιο

15 Το άρθρο 694-16 του code de procédure pénale (Κώδικα Ποινικής Δικονομίας) ορίζει τα εξής:

«Η ευρωπαϊκή εντολή έρευνας είναι δικαστική απόφαση η οποία εκδίδεται από κράτος μέλος, καλούμενο κράτος εκδόσεως, με την οποία ζητείται από άλλο κράτος μέλος, καλούμενο κράτος εκτελέσεως, με τη χρήση εντύπων που είναι κοινά σε όλα τα κράτη, να διενεργήσει εντός ορισμένης προθεσμίας, στο έδαφός του, έρευνες με σκοπό τη συγκέντρωση αποδεικτικών στοιχείων σχετικά με αξιόποινη πράξη ή την κοινοποίηση αποδεικτικών στοιχείων που βρίσκονται ήδη στην κατοχή του.

Η εντολή έρευνας μπορεί επίσης να έχει ως αντικείμενο την προσωρινή πρόληψη στο έδαφος του κράτους εκτελέσεως της καταστροφής, μετατροπής, απομακρύνσεως, μεταφοράς ή διαθέσεως στοιχείου το οποίο μπορεί να χρησιμεύσει ως απόδειξη.

Μπορεί επίσης να έχει ως αντικείμενο την προσωρινή μεταγωγή στο κράτος εκδόσεως προσώπου που κρατείται στο κράτος εκτελέσεως, προκειμένου να καταστεί δυνατή η διενέργεια στο κράτος εκδόσεως διαδικαστικών πράξεων για τις οποίες απαιτείται η παρουσία του προσώπου αυτού, ή την προσωρινή μεταγωγή στο κράτος εκτελέσεως προσώπου που κρατείται στο κράτος εκδόσεως προκειμένου να συμμετάσχει στο έδαφός του στις έρευνες που ζητήθηκαν.

Τα αποδεικτικά στοιχεία που αναφέρονται στα δύο πρώτα εδάφια μπορούν επίσης να αφορούν την παράβαση από πρόσωπο των υποχρεώσεων που απορρέουν από ποινική καταδίκη, ακόμη και αν η παράβαση αυτή δεν συνιστά αδίκημα.»

16 Το άρθρο 696-44 του κώδικα αυτού προβλέπει τα εξής:

«Σε περίπτωση ποινικής διώξεως που ασκήθηκε στην αλλοδαπή, όταν αλλοδαπή κυβέρνηση θεωρεί αναγκαία την επίδοση διαδικαστικής πράξεως ή αποφάσεως σε πρόσωπο που κατοικεί στη γαλλική επικράτεια, το έγγραφο διαβιβάζεται σύμφωνα με τους προβλεπόμενους στα άρθρα 696-8 και 696-9 τύπους, συνοδευόμενο, κατά περίπτωση, από μετάφραση στη γαλλική γλώσσα. Η επίδοση γίνεται αυτοπροσώπως, κατόπιν αιτήματος της εισαγγελικής αρχής. Το πρωτότυπο που πιστοποιεί την επίδοση επιστρέφεται με τον ίδιο τρόπο στην αιτούσα κυβέρνηση».

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

17 Την 1η Μαρτίου 2021 οι ισπανικές δικαστικές αρχές εξέδωσαν ευρωπαϊκή εντολή έρευνας απευθυνόμενη προς τις γαλλικές αρχές ζητώντας να επιδοθεί στην AK, η οποία τελούσε υπό κράτηση στη Γαλλία, διάταξη περί απαγγελίας κατηγορίας που είχε εκδοθεί στις 30 Σεπτεμβρίου 2009 από τον Juzgado Central de Instrucción nº 4 de la Audiencia Nacional (τέταρτο τακτικό ανακριτή του ανώτερου ειδικού δικαστηρίου, Ισπανία), καθώς και να της δοθεί η δυνατότητα, παρουσία του δικηγόρου της, να «παράσχει εξηγήσεις κατά νόμον επί των επίμαχων πραγματικών περιστατικών». Η ως άνω διάταξη συνοδευόταν από ένταλμα προσωρινής κράτησης και διαταγή για την κατάθεση εγγύησης ύψους 30 000 ευρώ.

18 Στις 19 Ιουλίου 2021 ανακριτής του tribunal judiciaire de Paris (πλημμελειοδικείου Παρισιού, Γαλλία) επέδωσε δι' εκθέσεως στην AK, παρουσία του δικηγόρου της, την εν λόγω διάταξη περί απαγγελίας κατηγορίας, παρέδωσε στην ίδια καθώς και στον δικηγόρο της αντίγραφο της διάταξης αυτής στην ισπανική γλώσσα και έλαβε τις εξηγήσεις της. Στις 20 Ιουλίου 2021 η AK κατέθεσε ενώπιον του cour d'appel de Paris (εφετείου Παρισιού, Γαλλία) αίτηση ακύρωσης της έκθεσης εξέτασής της για τον λόγο ότι το αίτημα των ισπανικών αρχών δεν συνιστούσε ευρωπαϊκή εντολή έρευνας, όπως αυτή ορίζεται στο άρθρο 694-16 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας.

19 Στις 20 Απριλίου 2022 το cour d'appel de Paris (εφετείο Παρισιού) απέρριψε το ένδικο αυτό βοήθημα κρίνοντας, μεταξύ άλλων, ότι οι ισπανικές δικαστικές αρχές είχαν ζητήσει όχι μόνο να επιδοθεί στην AK η διάταξη περί απαγγελίας κατηγορίας, αλλά και να της δοθεί η δυνατότητα «να παράσχει εξηγήσεις κατά νόμον επί των επίμαχων πραγματικών περιστατικών». Το δικαστήριο αυτό επισήμανε επίσης, αφενός, ότι η απόφαση των ισπανικών δικαστικών αρχών διευκρίνιζε, στην ενότητα «Λόγοι έκδοσης της ευρωπαϊκής εντολής έρευνας», ότι οι ζητηθείσες πράξεις εντάσσονται «στο πλαίσιο της εξακριβώσεως της τελέσεως των πραγματικών περιστατικών σε σχέση με όλες τις περιστάσεις που μπορούν να επηρεάσουν τον χαρακτηρισμό τους και την ενοχή των δραστών» και, αφετέρου, ότι, μολονότι οι ισπανικές αρχές δεν είχαν επιλέξει το τετραγωνίδιο «εξέταση υπόπτου ή κατηγορουμένου» στην ενότητα «Ερευνητικό μέτρο ή μέτρα προς εκτέλεση», είχαν σαφώς ζητήσει να ληφθούν δι' εκθέσεως οι εξηγήσεις της AK σχετικά με τις πράξεις για την τέλεση των οποίων θεωρούνταν ύποπτη. Εξ αυτού το cour d'appel de Paris (εφετείο Παρισιού) συνήγαγε ότι οι ισπανικές αρχές, ζητώντας από την ενδιαφερόμενη να διευκρινίσει, παρουσία του δικηγόρου της και τηρουμένων των δικαιωμάτων υπερασπίσεως, τη θέση της επί των πραγματικών περιστατικών, ζήτησαν τη διεξαγωγή ερευνών με σκοπό τη συγκέντρωση αποδεικτικών στοιχείων σχετικών με αξιόποινη πράξη.

20 Η AK άσκησε αναίρεση κατά της ως άνω απόφασης ενώπιον του Cour de cassation (Ανωτάτου Ακυρωτικού Δικαστηρίου, Γαλλία), το οποίο είναι το αιτούν δικαστήριο. Η αναιρεσείουσα υποστήριξε ότι η έκδοση ευρωπαϊκής εντολής έρευνας δεν μπορεί να έχει ως αντικείμενο την κοινοποίηση των κατηγοριών που απαγγέλθηκαν σε βάρος ενός προσώπου και τη γνωστοποίηση στο εν λόγω πρόσωπο της υποβολής της υπόθεσης στην κρίση δικαστηρίου, δεδομένου ότι τέτοια γνωστοποίηση εμπίπτει σε άλλα μέσα δικαστικής συνεργασίας, ιδίως δε στο άρθρο 696-44 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας.

21 Στο πλαίσιο της δίκης ενώπιον του Cour de cassation (Ανωτάτου Ακυρωτικού Δικαστηρίου), ο γενικός εισαγγελέας του δικαστηρίου αυτού έκρινε, αντιθέτως, ότι η απόφαση των ισπανικών αρχών περιείχε ερευνητικά μέτρα που σχετίζονταν άρρηκτα με την επίδοση της διάταξης περί απαγγελίας κατηγορίας στην AK και με τη λήψη των εξηγήσεών της από δικαστή, παρουσία του

δικηγόρου της, προκειμένου να γίνουν σεβαστά τα δικαιώματα υπερασπίσεως, καθώς και ότι η απόφαση αυτή αποσκοπούσε, ως εκ τούτου, στη διεξαγωγή ερευνών με σκοπό τη συγκέντρωση αποδεικτικών στοιχείων σχετικών με αξιόποινη πράξη.

22 Το αιτούν δικαστήριο, το οποίο υπογραμμίζει ότι η οδηγία 2014/41 μεταφέρθηκε στη γαλλική έννομη τάξη με τα άρθρα 694-15 επ. του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, επισημαίνει ότι το Δικαστήριο δεν έχει ακόμη αποφανθεί επί του καθ' ύλην πεδίου εφαρμογής της ευρωπαϊκής εντολής έρευνας και, ειδικότερα, επί του ζητήματος εάν εμπίπτει ή όχι στο πεδίο αυτό η επίδοση πράξεως περί απαγγελίας κατηγορίας, συνοδευόμενης από ένταλμα προσωρινής κράτησης και διαταγή για την κατάθεση εγγύησης.

23 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Cour de cassation (Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Έχουν τα άρθρα 1 και 3 της οδηγίας 2014/41 την έννοια ότι επιτρέπουν σε δικαστική αρχή κράτους μέλους να εκδώσει ή να επικυρώσει ευρωπαϊκή εντολή έρευνας η οποία αποσκοπεί, αφενός, στην επίδοση στον κατηγορούμενο διατάξεως περί απαγγελίας κατηγορίας, η οποία περιέχει επιπλέον διαταγή περί στερήσεως της ελευθερίας και καταθέσεως εγγυήσεως, και, αφετέρου, στην εξέταση του κατηγορουμένου προκειμένου αυτός να μπορέσει, παρουσία του συνηγόρου του, να παράσχει κάθε χρήσιμη εξήγηση επί των πραγματικών περιστατικών που εκτίθενται στην εν λόγω διάταξη;»

Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

24 Απαντώντας σε αίτημα παροχής πληροφοριών που του απηύθυνε το Δικαστήριο στις 27 Οκτωβρίου 2023, το αιτούν δικαστήριο επισήμανε, στις 23 Νοεμβρίου 2023, αφενός, ότι η AK είχε παραδοθεί στις ισπανικές δικαστικές αρχές στις 9 Σεπτεμβρίου 2022, σε εκτέλεση τριών αποφάσεων του cour d'appel de Paris (εφετείου Παρισιού) της 26ης Σεπτεμβρίου 2018 και της 9ης Οκτωβρίου 2019, και, αφετέρου, ότι η έκθεση εξετάσεως της 19ης Ιουλίου 2021 είχε διαβιβαστεί στις ισπανικές δικαστικές αρχές.

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

25 Με το προδικαστικό ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν τα άρθρα 1 και 3 της οδηγίας 2014/41 έχουν την έννοια ότι η απόφαση με την οποία δικαστική αρχή κράτους μέλους ζητεί από δικαστική αρχή άλλου κράτους μέλους, αφενός, να επιδώσει στο ενδιαφερόμενο πρόσωπο διάταξη περί απαγγελίας κατηγορίας εις βάρος του, συνοδευόμενη από ένταλμα προσωρινής κράτησης και διαταγή για την κατάθεση εγγύησης, και, αφετέρου, να δώσει στο πρόσωπο αυτό τη δυνατότητα να παράσχει εξηγήσεις επί των πραγματικών περιστατικών που εκτίθενται στην εν λόγω διάταξη συνιστά ερευνητικό μέτρο, δυνάμενο να αποτελέσει αντικείμενο ευρωπαϊκής εντολής έρευνας, κατά την έννοια της οδηγίας αυτής.

26 Κατά το άρθρο 1 της οδηγίας 2014/41, η ευρωπαϊκή εντολή έρευνας είναι δικαστική απόφαση την οποία εκδίδει ή επικυρώνει δικαστική αρχή του κράτους έκδοσης με σκοπό την εκτέλεση ενός ή περισσότερων συγκεκριμένων ερευνητικών μέτρων στο κράτος εκτέλεσης για τη λήψη αποδεικτικών στοιχείων. Το δε άρθρο 3 της οδηγίας αυτής προβλέπει ότι η ευρωπαϊκή εντολή έρευνας καλύπτει κάθε ερευνητικό μέτρο, εκτός, κατ' αρχήν, από τη σύσταση κοινής ομάδας έρευνας και τη συγκέντρωση αποδεικτικών στοιχείων στο πλαίσιο της ομάδας αυτής.

27 Συναφώς, επισημαίνεται, κατά πρώτον, ότι η οδηγία 2014/41 ούτε ορίζει τι πρέπει να νοείται ως «ερευνητικό μέτρο», κατά τα άρθρα της 1 και 3, ούτε παραπέμπει στο δίκαιο των κρατών μελών για τον ορισμό της έννοιας αυτής. Επομένως, η έννοια αυτή πρέπει να ερμηνεύεται αυτοτελώς στο δίκαιο της Ένωσης, λαμβανομένων υπόψη όχι μόνον του γράμματος των ως άνω διατάξεων, αλλά και του πλαισίου στο οποίο εντάσσονται και των σκοπών που επιδιώκονται με τη ρύθμιση της οποίας αποτελούν μέρος [πρβλ. απόφαση της 30ής Απριλίου 2024, M.N. (EncroChat), C-670/22, EU:C:2024:372, σκέψη 109].

28 Πρώτον, όσον αφορά το γράμμα των άρθρων 1 και 3 της οδηγίας 2014/41, η έννοια του «ερευνητικού μέτρου» για σκοπούς επιβολής του νόμου παραπέμπει, υπό τη συνήθη έννοιά της, σε κάθε πράξη έρευνας που αποσκοπεί στην απόδειξη της ύπαρξης αξιόποινης πράξης, των περιστάσεων υπό τις οποίες διαπράχθηκε καθώς και της ταυτότητας του αυτουργού της. Η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώνεται από την αναφορά, η οποία περιλαμβάνεται μεταξύ άλλων στο εν λόγω άρθρο 1, ότι το ερευνητικό μέτρο πρέπει να αποσκοπεί στην εκ μέρους του κράτους μέλους έκδοσης λήψη «αποδεικτικών στοιχείων».

29 Δεύτερον, όπως επισήμανε, κατ’ ουσίαν, ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 28 έως 30 των προτάσεών του, το πλαίσιο στο οποίο εντάσσονται τα άρθρα 1 και 3 της οδηγίας 2014/41 επιρρωννύει την ερμηνεία αυτή.

30 Συγκεκριμένα, κατ’ αρχάς, το άρθρο 10, παράγραφος 2, όπως και τα άρθρα 24 έως 31 της οδηγίας 2014/41 απαριθμούν μια σειρά ερευνητικών μέτρων τα οποία αποσκοπούν στη συλλογή στοιχείων για την απόδειξη των πραγματικών περιστατικών ή της ταυτότητας του δράστη.

31 Εν συνεχεία, μολονότι από τα άρθρα 22 και 23 της οδηγίας αυτής προκύπτει ότι μια ευρωπαϊκή εντολή έρευνας μπορεί επίσης να έχει ως αντικείμενο τη μεταγωγή κρατουμένου, εντούτοις, τα άρθρα αυτά διευκρινίζουν ότι μια τέτοια μεταγωγή μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο με σκοπό την εκτέλεση ερευνητικού μέτρου με το οποίο επιδιώκεται η συλλογή αποδεικτικών στοιχείων για την οποία απαιτείται η παρουσία του εν λόγω προσώπου στο έδαφος του κράτους μέλους προς το οποίο ζητείται η μεταγωγή του. Αντιθέτως, από την αιτιολογική σκέψη 25 της εν λόγω οδηγίας προκύπτει ότι, όταν το ενδιαφερόμενο πρόσωπο πρόκειται να μεταχθεί σε άλλο κράτος μέλος για τους σκοπούς της ποινικής δίωξης, μεταξύ δε άλλων να προσαχθεί ενώπιον δικαστηρίου για τη διεξαγωγή της δίκης, θα πρέπει να εκδίδεται ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, χωρίς να υπάρχει δυνατότητα αντικατάστασής του από ευρωπαϊκή εντολή έρευνας.

32 Τέλος, από τα άρθρα 13 και 15 της οδηγίας 2014/41 προκύπτει ότι ο σκοπός της έκδοσης ευρωπαϊκής εντολής έρευνας έγκειται στη διαβίβαση προς το κράτος μέλος έκδοσης των αποδεικτικών στοιχείων που συγκεντρώθηκαν ή βρίσκονται ήδη στην κατοχή των αρχών του κράτους μέλους εκτέλεσης (πρβλ. απόφαση της 2ας Σεπτεμβρίου 2021, Finanzamt für Steuerstrafsachen und Steuerfahndung Münster, C-66/20, EU:C:2021:670, σκέψη 41). Επομένως, το ερευνητικό μέτρο πρέπει να αποσκοπεί, εν τέλει, στο να διαβιβάσει το κράτος μέλος εκτέλεσης ορισμένα αποδεικτικά στοιχεία στο κράτος μέλος έκδοσης, αποδεικτικά στοιχεία τα οποία προσδιορίζονται, στο εν λόγω άρθρο 13, παράγραφος 4, και στο εν λόγω άρθρο 15, παράγραφος 1, στοιχείο β’, ως αντικείμενα, έγγραφα ή δεδομένα.

33 Τρίτον, ο σκοπός τον οποίο επιδιώκει η οδηγία 2014/41 επιβεβαιώνει επίσης μια τέτοια ερμηνεία της έννοιας των «ερευνητικών μέτρων».

34 Πράγματι, αφενός, η οδηγία αυτή έχει ως σκοπό να αντικαταστήσει το κατακερματισμένο και περίπλοκο πλαίσιο που υπήρχε σχετικά με τη συγκέντρωση αποδεικτικών στοιχείων σε ποινικές υποθέσεις με διασυνοριακή διάσταση και να διευκολύνει και να επιταχύνει τη δικαστική συνεργασία, με τη θέσπιση ενός απλουστευμένου και αποτελεσματικότερου συστήματος στηριζόμενου σε μια νομική πράξη καλούμενη «ευρωπαϊκή εντολή έρευνας» [απόφαση της 30ής Απριλίου 2024, M.N. (EncroChat), C-670/22, EU:C:2024:372, σκέψη 86]. Επομένως, εκδίδοντας την εν λόγω οδηγία, ο νομοθέτης της Ένωσης θέλησε να βελτιώσει τη δικαστική συνεργασία στον τομέα της συγκέντρωσης αποδεικτικών στοιχείων σε ποινικές υποθέσεις με διασυνοριακή διάσταση.

35 Αφετέρου, ο επιδιωκόμενος από την οδηγία 2014/41 σκοπός που συνίσταται στην απλουστευμένη και αποτελεσματική δικαστική συνεργασία επιβάλλει τον απλό και σαφή προσδιορισμό των βασικών στοιχείων του μηχανισμού της ευρωπαϊκής εντολής έρευνας [πρβλ. απόφαση της 2ας Μαρτίου 2023, Staatsanwaltschaft Graz (Υπηρεσία ποινικών φορολογικών υποθέσεων Ντίσελντορφ), C-16/22, EU:C:2023:148, σκέψη 43]. Η ίδια η έννοια του «ερευνητικού μέτρου» περιλαμβάνεται μεταξύ των εν λόγω βασικών στοιχείων, οπότε ο ως άνω σκοπός συνηγορεί επίσης υπέρ ενός απλού και συνήθους ορισμού της έννοιας αυτής, όπως αυτός που εκτίθεται στη σκέψη 28 της παρούσας απόφασης.

36 Κατά δεύτερον, πρέπει να εξεταστεί αν τα μέτρα των οποίων η λήψη ζητείται με απόφαση όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη συνιστούν ερευνητικά μέτρα, κατά την έννοια της οδηγίας 2014/41.

37 Όσον αφορά, πρώτον, το αίτημα των δικαστικών αρχών κράτους μέλους προς τις δικαστικές αρχές άλλου κράτους μέλους να επιδώσουν στο ενδιαφερόμενο πρόσωπο τη διάταξη περί απαγγελίας κατηγορίας εις βάρος του, επισημαίνεται ότι η επίδοση αυτή δεν μπορεί να συνιστά, αυτή καθεαυτήν, ερευνητικό μέτρο κατά την έννοια της οδηγίας αυτής. Πράγματι, μια τέτοια επίδοση δεν έχει ως αντικείμενο τη συγκέντρωση αποδεικτικών στοιχείων, αλλά συνιστά δικονομική υποχρέωση που αποσκοπεί στη συνέχιση της διαδικασίας ποινικής δίωξης που έχει κινηθεί κατά του προσώπου το οποίο αφορά. Επομένως, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 34 των προτάσεών του, η επίδοση μιας τέτοιας πράξης σε άλλο κράτος μέλος διέπεται, κατ' αρχήν, όχι από την εν λόγω οδηγία, αλλά από το άρθρο 5 της σύμβασης της 29ης Μαΐου 2000.

38 Δεύτερον, το γεγονός ότι, όπως εν προκειμένω, η διάταξη περί απαγγελίας κατηγορίας συνοδεύεται από διαταγή για την κατάθεση χρηματικής εγγύησης ουδόλως μεταβάλλει τη διαπίστωση αυτή, δεδομένου ότι ούτε η υποχρέωση καταβολής τέτοιας εγγύησης συνιστά ερευνητικό μέτρο, κατά την έννοια της οδηγίας 2014/41, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 27 έως 35 της παρούσας απόφασης.

39 Όσον αφορά, τρίτον, το ένταλμα προσωρινής κράτησης που μπορεί επίσης να συνοδεύει τη διάταξη περί απαγγελίας κατηγορίας, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι, πλην των περιπτώσεων μεταγωγής προσώπων που κρατούνται ήδη με σκοπό την εκτέλεση ερευνητικού μέτρου, περί των οποίων γίνεται λόγος στα άρθρα 22 και 23 της οδηγίας αυτής, η ευρωπαϊκή εντολή έρευνας δεν είναι ικανή να θίξει το δικαίωμα του ενδιαφερομένου στην ελευθερία, το οποίο κατοχυρώνεται στο άρθρο 6 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης [απόφαση της 8ης Δεκεμβρίου 2020, Staatsanwaltschaft Wien (Πλαστογραφημένες εντολές πληρωμής), C-584/19, EU:C:2020:1002, σκέψη 73].

40 Επομένως, εκτός από τις περιπτώσεις των άρθρων 22 και 23 οι οποίες δεν ασκούν επιρροή εν προκειμένω, μια ευρωπαϊκή εντολή έρευνας δεν μπορεί να περιλαμβάνει αίτημα να τεθεί υπό κράτηση ή να εξακολουθήσει να κρατείται το πρόσωπο το οποίο αφορά το συγκεκριμένο αίτημα.

41 Όσον αφορά, τέταρτον, το αίτημα εξέτασης του προσώπου για το οποίο έχει εκδοθεί η διάταξη περί απαγγελίας κατηγορίας, είναι αληθές ότι το άρθρο 10, παράγραφος 2, στοιχείο γ', και το άρθρο 24, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας 2014/41 μνημονεύουν ρητώς την εξέταση υπόπτου ή κατηγορουμένου μεταξύ των μέτρων που μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο ευρωπαϊκής εντολής έρευνας, κατά την έννοια της οδηγίας αυτής.

42 Τούτου λεχθέντος, όπως υπογράμμισε, κατ' ουσίαν, ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 41 των προτάσεών του, για να μπορεί να εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 2014/41, ένα τέτοιο αίτημα εξέτασης πρέπει να έχει ως σκοπό τη συγκέντρωση αποδεικτικών στοιχείων, κατά την έννοια της οδηγίας αυτής. Αντιστρόφως, μια εξέταση η οποία έχει ως μοναδικό σκοπό να δοθεί στον κατηγορούμενο η δυνατότητα να παράσχει εξηγήσεις επί της κατ' αυτού κινηθείσας ποινικής διαδικασίας δεν μπορεί να θεωρηθεί ερευνητικό μέτρο, κατά την έννοια της εν λόγω οδηγίας. Εν προκειμένω, εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να καθορίσει το ακριβές αντικείμενο του αιτήματος εξέτασης της AK που υπέβαλαν οι ισπανικές δικαστικές αρχές.

43 Προκειμένου να δοθεί πλήρης απάντηση στο αιτούν δικαστήριο, πρέπει ακόμη να διευκρινιστεί, κατ' αρχάς, ότι, αν το εν λόγω αίτημα εξέτασης δεν είχε ως αντικείμενο τη συλλογή αποδεικτικών στοιχείων, οι γαλλικές αρχές δεν θα μπορούσαν νομίμως να εκτελέσουν, βάσει της οδηγίας 2014/41, την απόφαση που εξέδωσαν οι ισπανικές δικαστικές αρχές.

44 Αντιθέτως, αν το εν λόγω αίτημα εξέτασης είχε ως αντικείμενο τη συλλογή αποδεικτικών στοιχείων και αν οι ισπανικές δικαστικές αρχές είχαν μνημονεύσει, στην επίμαχη στην κύρια δίκη απόφαση, ότι, δυνάμει του εθνικού τους δικαίου, η εξέταση της AK μπορούσε να πραγματοποιηθεί μόνον κατόπιν της επίδοσης της διάταξης περί απαγγελίας κατηγορίας, θα έπρεπε να γίνει δεκτό ότι, κατά παρέκκλιση από τα εκτιθέμενα στη σκέψη 37 της παρούσας απόφασης, ήταν δυνατόν να ζητηθεί τέτοια επίδοση μέσω ευρωπαϊκής εντολής έρευνας. Πράγματι, από το άρθρο 9, παράγραφος 2, της οδηγίας 2014/41 προκύπτει ότι η αρχή εκτέλεσης υποχρεούται, κατ' αρχήν, να τηρεί τις διατυπώσεις και τις διαδικασίες που έχει ορίσει ρητώς η αρχή έκδοσης.

45 Επομένως, στην τελευταία αυτή περίπτωση, οι γαλλικές δικαστικές αρχές θα όφειλαν, κατ' αρχήν, υπό την επιφύλαξη των λόγων μη αναγνώρισης, μη εκτέλεσης και αναβολής που προβλέπει η οδηγία 2014/41, να εκτελέσουν την επίμαχη στην κύρια δίκη απόφαση τόσο κατά το μέρος που αφορούσε την επίδοση της διάταξης περί απαγγελίας κατηγορίας εις βάρος της AK όσο και κατά το μέρος που αφορούσε την εξέταση της τελευταίας, εξαιρουμένων του εντάλματος προσωρινής κράτησης καθώς και της διαταγής για την κατάθεση εγγύησης που συνόδευαν τη διάταξη αυτήν.

46 Εντούτοις, μια τέτοια μερική εκτέλεση της επίμαχης στην κύρια δίκη απόφασης θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί μόνον αφού, δυνάμει του άρθρου 9, παράγραφος 6, της οδηγίας 2014/41, οι γαλλικές αρχές θα είχαν εξακριβώσει, κατόπιν συνεννόησης με τις ισπανικές αρχές, ότι οι τελευταίες δεν αντιτίθενται στη μερική μόνον εκτέλεση του εν λόγω αιτήματος.

47 Πράγματι, από την υποχρέωση καλόπιστης συνεργασίας, η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 4, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, ΣΕΕ, προκύπτει ότι, προκειμένου να διασφαλίζουν αποτελεσματική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις, οι αρχές έκδοσης και εκτέλεσης ευρωπαϊκής εντολής έρευνας πρέπει να κάνουν πλήρη χρήση των μέσων που προβλέπονται στην οδηγία

2014/41 κατά τρόπον ώστε να προάγεται η αμοιβαία εμπιστοσύνη στην οποία βασίζεται η συνεργασία αυτή [βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 18ης Απριλίου 2023, E. D. L. (Λόγος άρνησης στηριζόμενος στην ασθένεια), C-699/21, EU:C:2023:295, σκέψεις 45 και 46].

48 Τέλος, αν το αίτημα εξέτασης της ΑΚ είχε ως αντικείμενο τη συλλογή αποδεικτικών στοιχείων και αν καμία μνεία όπως αυτή περί της οποίας γίνεται λόγος στη σκέψη 44 της παρούσας απόφασης δεν περιλαμβανόταν στην επίμαχη στην κύρια δίκη απόφαση των ισπανικών αρχών, θα έπρεπε να γίνει δεκτό ότι, υπό την επιφύλαξη των λόγων μη αναγνώρισης, μη εκτέλεσης και αναβολής που προβλέπει η οδηγία 2014/41, οι γαλλικές αρχές θα όφειλαν, κατ' αρχήν, να κάνουν δεκτό μόνον αυτό το αίτημα εξέτασης, αφού εξακριβώσουν, κατόπιν συνεννόησης με τις ισπανικές αρχές, ότι οι τελευταίες δεν αντιτίθενται στη μερική μόνον εκτέλεση του εν λόγω αιτήματος.

49 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι τα άρθρα 1 και 3 της οδηγίας 2014/41 έχουν την έννοια ότι:

– η απόφαση με την οποία δικαστική αρχή κράτους μέλους ζητεί από δικαστική αρχή άλλου κράτους μέλους να επιδώσει σε ένα πρόσωπο διάταξη περί απαγγελίας κατηγορίας εις βάρος του δεν συνιστά, αυτή καθεαυτήν, ευρωπαϊκή εντολή έρευνας, κατά την έννοια της οδηγίας αυτής·

– η απόφαση με την οποία δικαστική αρχή κράτους μέλους ζητεί από δικαστική αρχή άλλου κράτους μέλους να θέσει ένα πρόσωπο υπό προσωρινή κράτηση για σκοπούς διαφορετικούς από τους προβλεπόμενους στα άρθρα 22 και 23 της εν λόγω οδηγίας ή να του επιβάλει την υποχρέωση κατάθεσης εγγύησης δεν συνιστά ευρωπαϊκή εντολή έρευνας, κατά την έννοια της ίδιας οδηγίας·

– η απόφαση με την οποία δικαστική αρχή κράτους μέλους ζητεί από δικαστική αρχή άλλου κράτους μέλους να δώσει σε ένα πρόσωπο τη δυνατότητα να παράσχει εξηγήσεις επί των πραγματικών περιστατικών που εκτίθενται στη διάταξη περί απαγγελίας κατηγορίας εις βάρος του συνιστά ευρωπαϊκή εντολή έρευνας, κατά την έννοια της οδηγίας 2014/41, εφόσον το εν λόγω αίτημα εξέτασης αποσκοπεί στη συλλογή αποδεικτικών στοιχείων.

Επί των δικαστικών εξόδων

50 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) αποφαίνεται:

Τα άρθρα 1 και 3 της οδηγίας 2014/41/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 3ης Απριλίου 2014, περί της ευρωπαϊκής εντολής έρευνας σε ποινικές υποθέσεις,

έχουν την έννοια ότι:

– **η απόφαση με την οποία δικαστική αρχή κράτους μέλους ζητεί από δικαστική αρχή άλλου κράτους μέλους να επιδώσει σε ένα πρόσωπο διάταξη περί απαγγελίας κατηγορίας εις**

βάρος του δεν συνιστά, αυτή καθεαυτήν, ευρωπαϊκή εντολή έρευνας, κατά την έννοια της οδηγίας αυτής·

– **η απόφαση με την οποία δικαστική αρχή κράτους μέλους ζητεί από δικαστική αρχή άλλου κράτους μέλους να θέσει ένα πρόσωπο υπό προσωρινή κράτηση για σκοπούς διαφορετικούς από τους προβλεπόμενους στα άρθρα 22 και 23 της εν λόγω οδηγίας ή να του επιβάλει την υποχρέωση κατάθεσης εγγύησης δεν συνιστά ευρωπαϊκή εντολή έρευνας, κατά την έννοια της ίδιας οδηγίας·**

– **η απόφαση με την οποία δικαστική αρχή κράτους μέλους ζητεί από δικαστική αρχή άλλου κράτους μέλους να δώσει σε ένα πρόσωπο τη δυνατότητα να παράσχει εξηγήσεις επί των πραγματικών περιστατικών που εκτίθενται στη διάταξη περί απαγγελίας κατηγορίας εις βάρος του συνιστά ευρωπαϊκή εντολή έρευνας, κατά την έννοια της οδηγίας 2014/41, εφόσον το εν λόγω αίτημα εξέτασης αποσκοπεί στη συλλογή αποδεικτικών στοιχείων.**

(υπογραφές)